

خداراشکر هنوز
چند تاز یزرگان
هستند؛ اگر چه
تازمانی که این
استادان در بین
ما حضور دارند،
کسی قدر آن‌ها را
نمی‌داند

تبحر «عسکریان» ها در ریزنی

استاد عسکریان امروز به خاطر سبک و سیاق خاص خودش مایه دلگرمی سایر استادان موسیقی است، همچنان که استاد غفاری در وصف او گفته بود: «بعد از استاد ذوالفقار اگر پسرش محسن نبود، چه می‌کردیم؟». و بعد همان استاد گفته بود «حالا البته ابوالفضل عسکریان (فرزند استاد) هم راسر بلند کرده است.»

برای همین است که امروز در تربت جام توی هر خانه یک دوتار است ولی تعداد معدودی استاد می‌شوند. این‌ها واقعاً گلچین هستند. عسکریان می‌گوید: «این هنر واقعاً به ارث می‌رسد، همان‌طور که به ما از اجدادمان ارث رسیده و دوستش داریم و به آن افتخار می‌کنیم». این استاد مطرح که در تربت جام از جایگاه خاصی در بین استادان موسیقی برخوردار است، افتخار دیگرش را نواختن برای استادان بزرگ می‌داند: «افتخار می‌کنم برای استادانی چون استاد سالار، استاد کلیمی، استاد برنا و استاد عزیز احمدی سازدم.»

شورای می‌پرسد شغل ایشان چیست؟ و درویشی پاسخ می‌دهد: «مرده شور» و شورانشان افتخار یک خواننده موسیقی نواحی را - که احتمالاً می‌پنداشته‌اند در باخ‌ز یا تربت جام برج‌سازی می‌کرده - از او پس می‌گیرد.

نت‌هایی که هرگز نوشته نمی‌شود

سبک‌های موسیقی مقامی برمی‌گردد به استادان مختلف. در موسیقی مقامی سبک‌ها را با نام استاد عثمان، استاد ذوالفقار، سبک سرور احمدی و... می‌شناسند، پیرو همین موضوع هر کسی نزد استاد می‌رود که سبک او را دوست دارد و به این شکل اندوخته‌های استاد به صورت شفاهی منتقل می‌شود. اما این انتقال تجربیات کار ساده‌ای نیست. اصلاً زمان خاصی را نمی‌توان برای دریافت این اندوخته‌ها مشخص کرد. به قول عسکریان، «به اندازه یک عمر».

خداراشکر هنوز چند تاز بزرگان باقی مانده‌اند

عسکریان می‌گوید: «باز خداراشکر هنوز چند تاز بزرگان هستند؛ اگر چه تازمانی که این استادان در بین ما حضور دارند، کسی قدر آن‌ها را نمی‌داند؛ مثلاً همین استاد غفاری هنوز مدرک درجه یک هنری اش نیامده است یا پدر خودم سه سال بعد از فوتش، صاحب مدرک درجه یک هنری شد.»

او از برخی بی‌مهری‌ها به هنرمندان هم یاد می‌کند: «پس از درگذشت ابراهیم شریف‌زاده، محمدرضا درویشی در مصاحبه‌ای برآشفته. او در زمستان ۹۴ به عنوان عضو میهمان در جلسه شورای عالی ارزشیابی هنرمندان کشور در حوزه موسیقی در وزارت ارشاد حاضر می‌شود و پس از دو ساعت چانه‌زنی، به حضرات ثابت می‌کند که «ابراهیم شریف‌زاده آبروی کل خراسان بزرگ است» تا اینکه آقایان حاضر می‌شوند به او «نشان درجه یک هنری، معادل دکتری» را اعطا فرمایند. سپس کسی از اعضای

